

[Bertel Dahlgaard.]

erkender imidlertid, at hvis betydende resultater skal nås, bliver det næppe muligt at træffe lige så tilfredsstillende foranstaltninger som i efteråret, og dette gælder selvfølgelig i særlig grad, når man nærmer sig spørgsmålet om afgifter. Befolkningen vil næppe blive så tilfreds, som den stort set var med de i efteråret opnåede resultater. Men jeg føjer til, at jeg går også ud fra, at størstedelen af befolkningen er rede til at ofre, hvad der er nødvendigt for at skabe større økonomisk tryghed for landet som helhed.

I det lovkompleks, regeringen har forelagt folketinget, savner jeg i nogen grad sammenhæng med andre lovgivningsområder, som regeringen tidligere har forelagt forslag om. I december måned fremsatte regeringen et huslejevorslag med tilsluttende forslag om en udligningsafgift af fast ejendom. Den højtærede finansminister angav disse afgifter til ialt 145 mill. kr. Det må da formentlig være ganske klart, at når vi nu sidder og tumler med afgifter til hundreder af millioner kroner, ja, så må man da vide noget om det andet afgiftsforslags skæbne.

Eller jeg vil tage et andet område. For et par uger siden modtog vi i toldkommissionen en skriftlig meddelelse om, at de socialdemokratiske og de konservative medlemmer af kommissionen var enige om, at det store toldlovsforslag vedrørende tekstiltolden nu skulle fremmes, d. v. s. at der altså måtte regnes frem, at der var et konservativt-socialdemokratisk flertal i folketinget herfor. Jeg siger igen: det må dog være ganske klart, at det rent sagligt er umuligt at behandle det forslag, regeringen nu har fremsat om afgifter på tekstilvarer, uden at kende denne sags virkelige forløb. Det er vel ikke meningen at dyngede den ene afgift ovenpå den anden.

Jeg nævner alt dette som eksempler på, at folketinget må have klarhed på en række områder, forinden tinget kan foretage en samlet vurdering af situationen. Der må være en fornuftig sammenhæng i tingene.

Forøvrigt tør man jo nok sige, at når den høje regering her har kombineret en afgiftslov med et forslag om bunden opsparring, så er den bundne opsparring kommet til

ære og værdighed. Når jeg tænker på den kritik, det radikale venstre var genstand for for 4 år siden, da vi foreslog og fik gennemført den bundne opsparring, som enhver nu kan se var en rigtig foranstaltning på det pågældende tidspunkt, så har vi nok grund til at sige: ak, hvor forandret!

Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft antydede, at den geniale tanke, det her drejer sig om, skulle være en slags Columbusæg, som var udruget i min lomme. Jeg har aldrig vidst, at Columbusæg blev udruget — men det er en sag for sig. Jeg kan måske have lov at tilføje til yderligere oplysning for det ærede medlem, at jeg i det hele taget aldrig har haft mod til at gå med æg i lommen.

Iøvrigt må spørgsmålet om bunden opsparring selvfølgelig altid overvejes i relation til den øvrige økonomiske situation. Også her må tingene ses i sammenhæng. En gennemgang af hver enkelt af de nu foreslåede love kan selvfølgelig ikke ske her. Hvilke forslag der bør ændres, og hvilke der eventuelt kan falde bort, må være genstand for en samlet overvejelse i udvalget, således som jeg har omtalt.

Der rejser sig her et stort antal problemer. Jeg nævner f. eks. biografteaterafgiften; den må jo bedømmes højst forskelligt, efter som man ser den i forhold til de meget store biografteatre eller til de små biografteatre ude i provinsen, der i forvejen arbejder under ret trænge vilkår. I det største af lovforslagene om forbrugsafgifter indgår brancher, hvor spørgsmålet om de pågældende erhvervs økonomiske stilling i høj grad melder sig. Ved de mindre forbrugsafgiftsforslag, hvor man endog er nået frem til barberblade, opstår det spørgsmål, om det lønner sig at genere med sådanne småting. Det er vel ikke meningen, at alle skal glatraages, eller jeg bør måske snarere sige, at det vel ikke er meningen, at alle skal gå med fuldskæg.

Ligeledes må benzinafgiften være genstand for nøje overvejelse. Her er både spørgsmålet om afgiftens størrelse og hensynet til erhvervsinteresser. Meget privat kørsel vil der ikke være betænkelighed ved at ramme, men for erhvervskørslen betyder det øgede omkostninger, som erhvervet må have dækket.

Der er blandt forslagene et, der tager